

Lov

Dlouhý Dráp se s jeho skupinou bojovníků pomalu plížil k malé mýtině uprostřed lesa. Skupinka byla hladová a mrzutá, protože již tři dny nejedla. Ve skupince byli silní muži s oštěpy v rukou s válečným malováním na obličejích. Dlouhý Dráp pokynem ruky zastavil pohyb skupiny. Nikdo ani nedutal. Sklonil se k zemi. „Jsme na správném místě.“ Usmál se. „Velký Medvěd s Urostlý Jelen zde zůstanou a vykopou jámu, Sokol, Šavlozubý, Silný Jezevec a Lišák se rozmístí na krajích cesty.“ Bojovníci neváhali a začali plnit příkazy. „Já a zbytek tlupy je vyštve.“ A jak to dořekl, už zamířil na mýtinu. Skrčil se a přivřel oči. Uprostřed mýtiny stáli dva mamuti. „Jdeme.“ A vyrazili po kraji na druhou stranu mýtiny. Asi za deset minut tam dorazili.

Čekali. „Ó Dlouhý Drápe!“ Ozval se hlas nejmenšího ze skupiny. Dlouhý Dráp na něj upřel pohled a pokynul, ať mluví dál. „Kdy vyrazíme?“ „Až zazní znamení, Malý Strome.“ A sotva to dořekl, ozval se hukot sovy. To byl Velký Medvěd, který dával znamení. Tlupa se s bojovým pokřikem rozběhla na mamuty. Zaměřili se na menšího, nejspíš to bylo mládě. Větší se vztekle rozběhl na tlupu. Malý Strom po něm hodil oštěp. Minul a následně byl nabrán na kly a vyhozen do vzduchu. Jak dopadl, bylo slyšet jen praskání kostí. Rázem se změnila strategie, zbytek tlupy se soustředil na většího mamuta. Mládě si to mezitím namířilo přímo k vykopané jámě. V tu ránu se oštěp Zuřivého Vlka zabodl přímo do zad mamuta. Mamut se po něm ohnal chobotem. Dlouhý Dráp se pokusil Zuřivého Vlka odstrčit, ale chobot je srazil oba. Zuřivý Vlk dopadl na hlavu. Šlo slyšet jen křupnutí a tupý náraz těla na zem. Dlouhý Dráp dopadl na záda a vyrazil si dech. Podíval se na mamutí mládě, na které se rozeběhli lovci a hnali ho k jámě. Pak nad sebou spatřil mamutí nohu a pak již nic.

Poslední žijící ze skupiny, Lstivý Had hodil veškerou silou svůj oštěp na mamuta, zabodl se mu do krku. To mamuta akorát podráždilo, rozběhl se proto na Lstivého Hada. Lstivý Had se vyhnul, vytáhl nůž vyroben z Drápu šavlozubého tygra a začal s ním mamuta bodat do boku. Po chvíli bodání ucítil náraz chobotu do jeho zad a následné rozdupnutí nohy obří mamutí nohou. Nestačil ani zakřičet bolestí, protože ihned omdlel bolestí. Pak nic necítil.

Ve vesnici se linula vůně opečeného mamutího masa na ohni. Velký Medvěd seděl u ohně a v rukou držel jakýsi talisman. Byl vyroben z ryzího bronzu a odrážela se od něj záře ohně. Tvarem připomínal žebra svázaná jakýmsi náramkem. „Tati! Tati! Co to je?“ Ptá se malá holčička s černými vlasy. „To je amulet na počest našim bojovníkům.“ Odpověděl Velký Medvěd. Viděl, že s tím ale neukojí dívčinu zvědavost. „Tímto je uctíme. Zemřeli, abychom nezemřeli hladu. Můžeš to jít zítra se mnou zakopat.“ Holčička přikývla a už utíkala k dalším holčičkám, aby si mohla hrát. Nechtě naši bojovníci zůstanou v našich srdcích.

Autor: M.M.